

גיל 19, ועד גיל 26 כבר היתה אם לארבעה ילדים, מלבד תינוקת שנפטרה בגיל חודשיים, בתאונה. מאורע שהיה ללוסי "מעשה ידם של השדים". זמן קצר אחרי לידת הילד הרביעי, התחילה לעסוק בתפירה, תחילה בבית, ואחרי כן בסאלון בן שלוש קומות, עם עשרות תופרות תחת הנהלתה. היא החלה רוכשת לה מוניטין של תופרת מעולה, בזכות המקוריות שלה, וכשרונה לעצב דגמים מיוחדים.

שדים

ומלאכים

לוסי מקרינה סביבה חום, אהבה ורגש, וזוכה בהם בעבודתה. בלעדיות איננה מסוגלת לעבוד. בהיותה במצריים, היו כל לקוחותיה מתייחסים אליה כאל בת מישפחה, ולא כאל עובדת. "אף פעם, לא הייתי מסוגלת לתפור למישהו שאינני אוהבת", מספרת לוסי. "באותה מידה, אינני נני מסוגלת לדגמן, בלי אווירה". החום הזה, שלו היא כה זקוקה, הוא הדבר הראשון הפורץ ויוצא ממנה כאשר היא יושבת, ומשפיע בצורה כל-כך ישירה על הציירים.

בשנת 1955, עלו לוסי ובעלה הראשון לארץ, מפני שרצו שילדיהם ימשיכו את לימודיהם בישראל. השנים הראשונות היו קשות מאד. כל מיטלטליהם נגנבו בדרך ארצה, הם גרו בצריף בשכונת מחלול, שאומנם גם בו הישרתה לוסי חמימות ונוי, אולם יום אחד, בסופה עזה, נעקרו רוב הרעפים מגגו, והם נותרו בלי מיס-תור מהגשם. גם הסביבה שבה היה נמצא הצריף היתה דלה, והנוף שמחוצה לו, היה מדכא.

העבר מזכיר ללוסי את אמונתה בכוחות הטוב והרע — "שדים ומלאכים", הפעם היא מספרת, ניקרה המלאך הטוב בדרכה.



אווירה, דווקא ממדי הענק של גופה, הקווים העגולים והחמוקים הדשנים, בצירוף עושר הבעות בפנים, מתקבלים טוב יותר בציור מאשר בצילום. סיגנון טולדו לוטרק קם לתחיה ב־1979, בתל-אביב.

בטבע ובאמנות מול הממדים הנדיבים שהטבע חנן בהם את לוסי, מתקבלים אימפרסיוניסטיים רכים ובעלי תמיד, בלי יוצא מהכלל, ציורים

לוסי ששל הציירים

חלק אחר בגוף, ולתת תחושה חזקה מאד של נשיות לכל הציור. לוסי היא דוגמנית יוצאת דופן בעולם הציור הישראלי. לראשונה בחייה, הגיעה בגיל כה מבוגר למיצוי כל התכונות הטמונות בה. אהבת התיאטרון, באה לידי ביטוי בעושר התנוחות שבהן היא עומדת או יושבת, מבלי שהציירים יצטרפו לתת לה תוראות והנחיות. כשרון העיצוב, שבו השתמשה בהיותה תופרת, והרקע שממנו באה, משמשים אותה בעיצוב תמונה מסוג נגה שלה. לפעמים, היא עושה זוג כפפות שחורות, כובע רחב-שוליים, המקושט ב־תחרה ובפרחים, גרביים שחורות עד הברכיים, המקושטות בגדיל אדום. לפעמים היא מקיפה את גופה העירום, בכמה שרבלים של גוצות בתייענה, שבצרוף כובע קטן ומסוגנו, יוצרים את דמות האשה, שצוירה על-ידי הצייר אנני דה טולדו לוטרק. בציורים כה רבים, ואף בראשונים הליטוגרפיות של העולם המערבי, של ה"בל-אפוק", תקופת סוף המאה שעבר, ותחילת המאה העשרים.

ביום כפור, כשהגג שלראשם חסר חלק גדול מהרעפים, היה שיטפון. שכמהו לא נראה שנים רבות. המטר העז שטף את ביתם, וכמעט הרס אותו כליל. לוסי היתה מהלכת ברחוב, ואחת משכנותיה פגשה בה, וסיפרה לה על דירה בת שני חדרים, בלב תל-אביב, העומדת למכירה. בגלל מצבה הגרוע, נמכרה במחצית משווייה ה־אמיתי, וכך, התאפשר ללוסי, לעבור מ־הצריף ההרוס לדירה במרכז העיר, שאומנם היתה קטנה, אך מאחר שהילדים כבר גדלו ועזבו את הבית, הספיקה לצרכי הזוג.

אך בזה לא תמו צרותיה של לוסי. חמש שנים אחרי שעלו לארץ, נפטר בעלה ממחלת-לב. מאוחר יותר, הכירה את בעלה השני, שלו היא נשואה שמונה-עשרה שנה.

יד הגורל

דירתה של לוסי, מקושטת כולה ב־מלאכת-ידה, החל משטיחים המכסים את ריצפת-הבית, דרך כריות התפורות מ־פיסות בדים צבעוניים ומעוטות בתחרה וריקמה, וכלה בקישוטים על הקירות. קיר רות חדרה-מגורים עמוסים ציורי דיוקן גאות, שלוסי, כמובן, שימשה להם מודל. אין זה מנהג של יומיום להעניק ציורים כשי למודל. אך הקשר העמוק שנוצר בינה לציירים, והכרת התודה שלהם על מה שהיא מחוללת עבורם, באים לידי ביטוי בשני שהם מעניקים לה.

הציורים שלוסי היא נושאם מצטיינים בעושר של צבעים, חום-זג, דרמטיות ואכספרסיביות, רגש רב. כאשר היא משה את פניה הציורה, ועיניה כמעט עצומות, כובשת לוסי ומהפנטת את הציירים ה־מפירים אותה. אחת הציירות, אומרת לה, "לוסי, הידיים שלך הן פורטרטים!" ואכן, אצבעות ידיה ארוכות ונאות. למרות הממדים הנדיבים של חוזה, הבטן והירךיים, כיים, בזכות הידיים, הרגליים והפנים, שי כולם יפים ומעודנים, אין כל וולגריזם בעירום שלה. למעשה, אין היא מרבה לשבת כמודל עירום, אך גם ביושבה לבושה, היא יודעת איך לחשוף קרסול או



הדוגמנית המועדפת בהיותה כה מיוחדת, מיקצועית ובעלת השפעה מיידית על כל צייר שהיא מדגמת לפניה, מקובלת לוסי על ציירים רבים, כמודל האהוב והמועדף על יריחם.